

REPORTÁŽ

KONCERT CORNWALLSKÉHO SBORU STŘEDOVĚKÉ HUDBY A CAPPELLA V KOSTELE SV. RODINY

Ve čtvrtek 28.5. v podvečer, v kostele sv. Rodiny jsme měli při koncertu neobvyklý zážitek. Sbor dozpíval jednu z písní, usadil se na židličky a před diváky zůstala stát nenápadná žena. Na chvíli zvedla oči ke klenbě kostela a začala zpívat. V ten okamžik se změnila v operní divu. Zněly složité melodie plné smutku, radosti a žalu. I když jsme nerozuměli textu, objevoval se najednou před námi život se všemi zákruty, kličkami, strmými srázy a útesy a pak nekonečná krása v podobě azurového moře... Žena zpívala sama, bez doprovodu. Její hlas se v kostele mnohokrát znásobil a naplnil celý prostor. Všichni jsme měli pocit, že zpívá právě o naší bolesti. Jen málo zpěváků dovede tímto způsobem zasáhnout posluchače. Čistota a zvláštní ticho v prostoru kostela, které protínal krásný bolavý zpěv. Žena měla příznačné jméno pro radost, kterou nám dala – Joyce Edwards a byla členkou sboru A Cappella. Přijel do Česka a kostela sv. Rodiny díky spolupráci s agenturou The Prague Concert Co.

Šlo o asi dvacetičlenný sbor lidí z Cornwallu. Kromě sbormistryně byli všichni věkem pokročilí a všichni připomínali postavy z filmů, které se odehrávají na Cornwallských útesech, v malých vesničkách a městečkách, spojených klikatými silničkami. Moje představa, že po serpentínách a stezkách chodí a jezdí na zkoušku, byla správná. Všichni pocházeli ze stejného okrsku, ale různých míst. Všichni byli zamilováni do středověké hudby tak, že se před dvěma roky rozhodli ve svém důchodovém věku založit sbor a zpívat. Všichni měli v sobě laskavost. Nejstarší zpěvačce bylo něco přes 80, nejmladší byla čtyřicetiletá sbormistryně. Učitelka, která jezdí vyučovat hudbu ze vsi do vsi. Krom výuky hudby se věnuje několika sborům. Určitě skvěle, protože sboristé A Capella zpívali, jakoby byli profesionálové.

Osmi či vícehlasy sboristů evokovaly Cornwallskou krajinu s útesy. Odrážely zpěv a ten se vracel v jiné tónině zpět. Emotivní hudba odsunula dnešní chaos a hluk na vedlejší kolej. Představte si rušnou křižovátku. Sbor A Cappella měl tu moc, že ji zastavil. Auto vypnula motory. Řidiči nenadávali. V té době se nestal žádný zločin ani přestupek. Všichni poslouchali melodii. Připomínala, že je ještě něco jiného a krásnějšího, než náš uspěchaný život. Poslání, které každý máme a které většinou utápíme ve spěchu každodenních malicherností. Středověká hudba vytvářela obraz možné funkčnosti světa - každý ze sboristů je individualita a jeho hlas je potřebný k půvabu mnohohlasého celku. Každý zpívá v jiné tónině a dohromady zní jako velký orchestr s mnoha nástroji. Abychom i my patřili do „orchestru“, nemusíme jen zpívat. Potřebný je každý člověk v jakékoli „tónině“ tzn.s jakýmkoli původem, rasou či národností. A dirigenta také máme – ať se mu říká Bůh, Vesmír, Harmonie, Příroda, Alláh... To bylo jejich poselství. Ve svém věku se rozhodli říci něco zásadního a k vyjádření použili hudbu. Možná věděli, že kdyby na toto téma hovořili, psali články atd., třeba by je nikdo neposlouchal. Slova devalvovala. Ale hudba ne. Alespoň ta, která zněla v kostele sv. Rodiny.

